

عنوان مقاله:

بررسی ظرفیت تربیتی دعای هفتم صحیفه سجادیه در مواجهه با دشواریها

محل انتشار:

همایش ملی تربیت در زیست بوم جدید (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

محسن شمس - دکتری فلسفه و کلام

رقیه آقابیگی - کارشناسی ارشد جامعه شناسی.

خلاصه مقاله:

توحید به عنوان اصل و ریشه معارف دینی، نگاه ویژه‌ای به انسان و شوون مرتبط به تربیت و پرورش اومی دهد. انسان معتقد به توحید، جهان و رخدادهای آن را بی حساب نمی داند. او خود و تمامی موجودات و رخدادها را در رابطه با خداوند واحد تعریف می کند. در این نگاه سرنوشت انسان و حوادثی که در مسیر زندگی برای او رخ می دهد از منشئی آگاه و خردمند صادر شده و در تربیت او نقش دارند. در آیات قرآن و روایات معصومین علیهم السلام نگاه تربیت توحیدی در عالی ترین شکل خود بیان شده است. صحیفه سجادیه که مشتمل بر دعا‌های امام سجاد علیه السلام است، رویکرد توحیدی را در موقعیت های گوناگون زندگی، در قالب مناجات بنده با خداوند متعال ارائه می کند. دعای هفتم صحیفه سجادیه دعایی است که به هنگام وارد آمدن سختی ها و ناملایمات از زبان معصوم صادر شده است. پس از شیوع کرونا در ایران، این دعا پس از توصیه رهبر معظم انقلاب به قرائت آن، به نحو ویژه ای مد نظر قرار گرفت. محورهای تربیت توحیدی این دعای ماثور را می توان در چهار محور بررسی کرد: توجه دادن به صفات قاهره ی حق تعالی، توجه به نسبت سختی های زندگی با اقتدار الهی، توجه به ضعف و نیاز دعاکننده و بیان دعا با عنایت به محورهای پیشین. دیدگاه تربیتی موجود در این دعا را می توان در چند سطح بررسی کرد؛ پذیرش و سازگاری با دشواری، توجه به وجوه مثبت سختی به وجود آمده و اشتیاق به ابتلائات دنیوی به دلیل تاثیر مثبت تربیتی.

کلمات کلیدی:

تربیت، توحید، صفات الهی، سازگاری، دشواری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1435699>

